

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Nadejda Toma, Petru Moraru,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de inculpatul Toma Alexandru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016, în cauza penală în privința lui

Toma Alexandru XXXXXXXX,

născut la 06 martie 1991, originar din r-nul XXXXXXXX, s. XXXXXX, domiciliat până la reținere în s. XXXXXXXX, r-nul XXXXXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 22 iulie 2014 - până la 30 martie 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 13 mai 2016 - până la 25 iunie 2016 (instanța de apel);*
- 3. de la 18 august 2016 - până la 28 martie 2017 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 30 martie 2016 Toma Alexandru a fost condamnat în baza art. 362¹ alin.(2) lit.c) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere sau de execuție în cadrul persoanelor juridice care prestează servicii turistice, servicii de asistență în dobândirea, redobândirea cetățeniei, perfectarea, prelungirea termenului actelor de identitate, sau acordării de servicii similare prin intermediul Întreprinderilor Individuale pe un termen de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Toma Alexandru în perioada de timp 01 – 03 martie 2011, data exactă nu a fost stabilită de organul de urmărire penală, în cadrul unei convorbiri telefonice, i-a comunicat lui Oancea Ion că în schimbul banilor în sumă de 1700 euro, ceia

ce constituie conform cursului oficial stabilit de BNM echivalentul de 28067 lei, va organiza confecționarea unui pașaport al cetățeanului României, cu ajutorul căruia va asigura intrarea și șederea pe teritoriul Italiei, țară membră a spațiului Schengen, a lui Covașă Vasile, care nu este nici cetățean și nici rezident al aceluși stat.

Prelungind acțiunile sale criminale, în perioada de timp 03 - 09 martie 2011, data exactă nu a fost stabilită de organul de urmărire penală, Toma Alexandru, aflându-se în mun. Chișinău, acționând din intenție directă, urmărind scopul organizării intrării și șederii pe teritoriul Italiei a lui Covașă V., a primit de la Oancea I. copia pașaportului național, un CD cu fotografia color a lui Covașă V. cu dimensiunile 3,5x4,5 cm și bani în sumă de 375 euro, ceea ce constituie suma de 6232 lei, bani necesari pentru confecționarea pașaportului fals al cetățeanului României.

Ulterior, la 14 martie 2011, Toma Alexandru, aflându-se în mun. Chișinău, urmărind scopul organizării intrării și șederii pe teritoriul Italiei a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al aceluși stat, prin intermediul lui Oancea I. a transmis lui Covașă V., pașaportul fals al cetățeanului României, nr.12487410 pe numele lui Munteanu Valentin, în care a fost aplicată fotografia lui Covașă Vasile.

Tot atunci, în calitate de remunerație pentru activitatea infracțională desfășurată, Toma Alexandru prin intermediul lui Oancea I. a primit de la Covașă V., bani în sumă de 500 euro, ceea ce constituie suma de 8310 lei.

După care, la 15 martie 2011, Toma Alexandru acționând cu intenție directă, prin intermediul lui Oancea I. a primit de la Covașă V., în calitate de remunerație pentru organizarea intrării și șederii pe teritoriul Italiei, țară membră a spațiului Schengen, bani în sumă de 700 euro, ceea ce constituie suma de 11634 lei.

Tot în aceeași zi, Covașă Vasile acționând conform instrucțiunilor primite de la Oancea Ion, la trecerea frontierei de stat a Republicii Ucraina, în sensul de ieșire, prin punctul de trecere a frontierei Aeroportului „Borispol”, or. Kiev, a fost reținut după prezentarea pașaportului cetățeanului României fals, a cărui confecționare a fost organizată de Toma Alexandru.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat, repunerea în termen a apelului, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, cu liberarea de răspundere penală, din motivul expirării termenului

de atragere la răspundere penală.

În argumentarea apelului a indicat că sentința instanței de fond i-a fost adusă la cunoștință la data de 21.04.2016, deoarece la data pronunțării acesteia nu a fost prezent la ședința de judecată, iar anterior nu a recepționat nici o scrisoare de la instanță prin intermediul oficiului poștal.

La data de 30 martie 2016 când a fost pronunțată sentința de condamnare, nu a fost prezent, precum nici nu putea să participe, deoarece la acel moment se afla în stare de arest preventiv la domiciliu pe o altă cauză penală.

Totodată, a menționat că, sentința de condamnare este una neîntemeiată, deoarece la materialele cauzei nu există nici o probă pertinentă și concludentă care ar demonstra că el ar fi confecționat vre-un pașaport străin unei anumite persoane, sau la baza soluției instanței urmează a fi puse doar probe care demonstrează fără careva dubii că, persoana ar fi vinovată în comiterea vreunei infracțiuni.

Pe parcursul urmăririi penale el a pledat nevinovat și a explicat cu lux de amănunte cele petrecute cu Oancea I.

Din declarațiile lui Covașă V. rezultă că, persoana care a fost direct implicată în organizarea migrației ilegale este martorul Oancea I., care a fost atras la răspundere pentru cele comise fapt confirmat prin ordonanța din 30.10.2012 privind încetarea urmăririi penale și liberarea de răspundere penală a lui Oancea I. cu aplicarea amenzii contravenționale.

Mai mult ca atât, Covașă V. a declarat expres că pe inculpat nu îl cunoaște, nici nu a auzit vre-o dată numele lui de la altă persoană precum că el ar fi implicat în organizarea migrației ilegale.

Astfel, cele invocate de Covașă V. nu stabilesc nici o formă a vinovăției inculpatului, din contra acestea demonstrează clar cine concret este subiectul infracțiunii imputate.

La fel, instanța urma să aprecieze critic depozițiile lui Oancea I. care este persoană cointereseată să declare împotriva inculpatului, din motiv că este unica persoană despre care partea vătămată Covașă V. a indicat concret că, a organizat migrația ilegală și anume a primit bani, ulterior tot el i-a înmânat pașaportul românesc fals. De fiecare dată când era audiat a indicat diferite sume de bani care au fost pretinse la de Covașă V., precum și a menționat diferit tranșele în care au fost transmiși banii.

Nu este de acord cu faptul că la baza sentinței de condamnare a fost pus ca probă procesul-verbal de confruntare între el și Oancea I., fiindcă în urma acestei acțiuni nu au fost stabilite careva divergențe în declarațiile oferite de către inculpat în coraport cu alte probe.

Referitor la CDR-ul privind convorbirile telefonice efectuate de Covașă V. și Oancea I., a indicat că prin această probă nu poate fi constatată vinovăția sa, or, potrivit explicațiilor depuse, în acea perioadă au fost efectuate mai multe apeluri telefonice zilnic, deoarece colaborau pe parcursul zilelor, fiindcă Oancea I. presta servicii notariale pe lângă ambasada României, iar el activa în mod oficial în calitate de broker de asigurări, având oficiu la fel lângă ambasadă.

Cât privește procesele-verbale ale acțiunilor de urmărire penală, materialele în privința reținerii lui Covașă V. pentru folosirea pașaportului fals al României și ordonanța privind încetarea urmăririi penale și liberarea de răspundere penală a lui Oancea I., care au fost indicate în rechizitoriu ca probe, consideră că prin acestea nu se confirmă vinovăția sa, dar se dovedesc cele declarate de partea vătămată Covașă V., că anume Oancea I. este persoana care a organizat migrația ilegală a victimei, dar nicidecum nu el.

De asemenea, a indicat că infracțiunea de care este învinuit a fost comisă în luna martie 2011, iar din acel moment și până la pronunțarea sentinței au trecut deja mai mult de 5 ani.

Astfel, art. 53 alin.(1) lit. g) Cod penal stipulează că, persoana care a săvârșit o faptă ce conține semnele componente de infracțiune poate fi liberată de răspundere penală de către procuror în cadrul urmăririi penale și de către instanța de judecată la judecarea cauzei în cazurile prescripției de trageră la răspundere penală.

Potrivit art. 60 alin.(1) lit. b) CP, prescripția tragerii la răspundere penală expiră după 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, iar prin prisma prevederilor art. 16 alin.(3) CP, infracțiunea incriminată se încadrează în categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Prin urmare, dacă inculpatul ar fi comis o asemenea infracțiune instanța urma să-l libereze de răspundere penală, din motivul expirării termenului de prescripție de atragere la răspundere penală.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de inculpat.

5. Instanța de apel a statuat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, a apreciat probele cauzei din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a inculpatului Toma A. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin.(2) lit.c) Cod penal.

Latura obiectivă a infracțiunii nominalizate include fapta prejudiciabilă ce se exprimă în acțiunea de intrare, ședere, tranzitare ilegală a teritoriului statului sau ieșirii de pe acest teritoriu a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al acestui stat.

Infracțiunea respectivă este una formală care se consideră consumată din momentul organizării intrării, șederii, tranzitării ilegale a teritoriului statului sau ieșirii de pe acest teritoriu a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al acestui stat. Astfel, pentru consumarea infracțiunii, nu contează dacă s-a reușit sau nu intrarea, șederea, tranzitarea ilegală a teritoriului statului sau ieșirii de pe acest teritoriu a persoanei care nu este cetățean, nici rezident al aceluși stat.

Totodată, instanța a respins, ca neîntemeiate argumentele inculpatului precum că nu el a comis infracțiunea imputată, or, reieșind din probele administrate, apreciate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel rezultă cu certitudine că Toma A. a săvârșit infracțiunea de organizare a migrației ilegale în modul indicat în actul de învinuire.

Cât privește argumentele apelantului precum că nu corespund adevărului declarațiile martorului Oancea I., instanța le-a considerat ca neîntemeiate, menționând că depozițiile martorului sunt confirmate inclusiv cu celelalte probe, iar invocarea unor pretinse relații ostile între el și martor nu confirmă caracterul neveridic al depozițiilor. Faptul că Oancea I. a indicat sume de bani diferite care au fost pretinse de la Covală V. nu presupun că declarațiile martorului nu sunt adevărate, dat fiind că de la momentul comiterii infracțiunii a trecut o perioadă mare de timp. Cu referire la cuantumul indicat al sumelor de bani transmise, acestea confirmă motivul urmărit de către inculpat la comiterea infracțiunii și anume interesul material.

La fel, instanța a respins motivul inculpatului că din materialele cauzei rezultă că martorul Oancea I. este vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate lui Toma A., or, în speță, Oancea I. nu deține în cazul dat calitatea de inculpat, astfel încât, instanța este în imposibilitate de a se expune asupra gradului

acestuia de vinovăția sau de participație, însă aceasta nu exclude învinuirea adusă lui Toma A.

Mai mult, la materialele cauzei este anexată ordonanța procurorului din 30.10.2012 privind încetarea urmăririi penale și liberarea de răspundere penală a lui Oancea I. Prin ordonanța nominalizată, Oancea I. a fost recunoscut vinovat că în perioada 01- 15.03.2011, împreună și de comun acord cu o altă persoană, a săvârșit infracțiunea de organizare a migrației ilegale a lui Covașă V., pe teritoriul țărilor membre ale spațiului Schengen și anume intrarea și șederea ilegală pe teritoriul Italiei, ultimul nefiind nici cetățean, nici rezident ale acestui stat, adică infracțiunea prevăzută de art. 362¹ alin.(2) lit.c) Cod penal.

În acest sens, instanța a considerat că instanța de fond corect a conchis că, ordonanța de încetare și tragere la răspundere contravențională potrivit art. 55 Cod penal are efectele unei hotărâri a instanței de judecată, fapt care corespunde prevederilor art. 467 Cod de procedură penală și prin urmare are puterea unui lucru judecat.

La fel, instanța a considerat ca irelevant argumentul lui Toma A. că la dosar nu există nici o probă pertinentă și concludentă care ar demonstra că, el ar fi confecționat vreun pașaport străin unei persoane, sau inculpatului nu i-a fost incriminat confecționarea unui pașaport românesc, dar organizarea intrării, șederii, tranzitării ilegale a teritoriului statului sau ieșirii de pe acest teritoriu a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al aceluși stat, acțiuni săvârșite de două sau mai multe persoane.

Referitor la temeiurile din apel că procesul-verbal de confruntare a lui Toma A. cu Oancea I. nu puteau fi puse la baza sentinței de condamnare, deoarece în urma confruntării nu au fost stabilite careva divergențe în declarațiile oferite de către inculpat în coraport cu alte probe, instanța a reținut că în urma confruntărilor părțile și-au menținut declarațiilor lor.

Cât privește argumentele inculpatului care a solicitat liberarea de răspundere în legătură cu prescripția tragerii la răspundere penală, instanța a conchis că în privința lui Toma A. nu au fost reținute temeiuri de liberare a acestuia de la răspundere penală prevăzută de art. 53 Cod penal.

Astfel, la numirea pedepsei inculpatului, instanța de fond corect a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de motivul acestuia, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de faptul că inculpatul nu și-a

recunoscut vina, de atitudinea lui față de cele săvârșite, considerând că pedeapsa cu amendă și cea complementară obligatorie va duce la corectarea și reeducarea vinovatului, întrucât pentru a-și atinge scopul, o pedeapsă penală nu trebuie să fie retribuită, intimidatoare sau vindicativă, dar trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei și urmările ei.

6. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar inculpatul Toma A., care invocând ca temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârii contestate și pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal cu liberarea de răspundere penală din motivul expirării termenului de atragere de răspundere penală.

În susținerea recursului a invocat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor indicate în apel, iar unele argumente expuse în decizie sunt niște presupuneri, neavând un suport probatoriu.

Motivarea hotărârii judecătorești prin prisma Convenției CEDO, este un element esențial al unei hotărâri judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, iar obligativitatea motivării constituie o condiție a procesului echitabil, exigența a art. 19 alin.(1) CPP și art. 6 alin.(1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

La etapa înaintării apelului a solicitat încetarea procesului penal din motivul expirării termenului de prescripție, indicând că infracțiunea de care este învinuit pe nedrept a fost comisă în martie 2011, iar potrivit materialelor cauzei din acel moment și până la pronunțarea sentinței au trecut mai mult de 5 ani.

Potrivit art. 60 alin.(1) lit. b) CP, prescripția tragerii la răspundere penală expiră după 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, iar prin prisma prevederilor art. 16 alin.(3) CP, infracțiunea incriminată se încadrează în categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Astfel, instanța urma să-l libereze de răspundere penală, din motivul expirării termenului de prescripție de atragere la răspundere penală, în cazul în care el ar fi comis infracțiunea dată.

Contrar celor indicate instanța de apel s-a expus neclar asupra probelor acuzării prin care nu poate fi stabilită vinovăția sa, fără a se pronunța sub nici o formă asupra motivelor invocate referitor la expirarea termenului de prescripție.

Lui i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, prin faptul că instanța

nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de inculpatul Toma A., solicitând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul solicită încetarea procesului penal în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, însă din materialele cauzei rezultă că, până la expirarea prescripției prin sentința din speță, inculpatul era condamnat prin altă sentință, respectiv instanțele judecătorești nu aveau temeiuri de a aplica prevederile art. 60 alin.(1), (2) Cod penal.

8. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Drept temei pentru declararea recursului ordinar, inculpatul a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Analizând norma procesual penală sus menționată la situația în cauză, Colegiul conchide că temeiul invocat de recurent nu și-a găsit confirmare, deoarece, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate, motivându-și soluția indicând din care motive a ajuns la concluzia de a menține sentința, soluție expusă detaliat și motivat la pct. 5 al prezentei decizii.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, poate da o nouă apreciere probelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În speță, instanța de apel la examinarea apelului declarat a respectat cerințele art. 414-417 Cod de procedură penală, a verificat și apreciat conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei instanței de apel, corect concluzionând că vinovăția lui Toma A. în săvârșirea infracțiunii imputate este pe deplin dovedită.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal remarcă faptul că recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectul că instanța la examinarea cauzei nu s-a expus asupra liberării inculpatului de răspunderea penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție prevăzut la art. 60 Cod penal.

La acest capitol, Colegiul menționează că, instanța de apel corect a motivat refuzul de aplicare a prevederilor art. 60 Cod penal.

În acest sens, Colegiul penal reține că, reieșind din prevederile art. 60 Cod penal, în cauză nu a expirat termenul de prescripție, deoarece acesta a fost întrerupt de comiterea unei noi infracțiuni de către Toma A.

Astfel, instanța de recurs relevă că, data începerii curgerii termenului de prescripție este ziua săvârșirii infracțiunii.

Din materialele cauzei rezultă că, în speță, infracțiunea prevăzută de art. 362¹ alin.(2) lit.c) Cod penal, pentru care Toma Alexandru a fost condamnat, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, fiind consumată la 15.03.2015 și, conform prevederilor art. 60 alin.(1) lit.b) Cod penal, prescripția tragerii la răspundere penală urma să expire la 15.03.2016.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 60 alin. (4) Cod penal, prescripția se va întrerupe dacă, până la expirarea termenelor prevăzute la alin.(1) al acestui articol, persoana va săvârși o infracțiune pentru care, conform prezentului cod, poate fi aplicată pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 2 ani.

Prin aceasta se are în vedere că se pierde beneficiul timpului scurs până la comiterea celei de a doua infracțiune, moment din care începe să curgă de la început primul termen al prescripției. În această situație termenul de prescripție pentru prima infracțiune începe să curgă simultan cu cel de-al doilea termen de prescripție, iar prescripția se calculează pentru fiecare infracțiune separat, cumulându-se.

Colegiul constată că, potrivit materialelor cauzei, la 22 august 2011, inculpatul Toma Alexandru a săvârșit o nouă infracțiune prevăzută de art. 361 alin.(2) lit.b), c) Cod penal, care potrivit art. 16 alin.(3) Cod penal se atribuie la categoria celor mai puțin grave.

Raportând prevederile enunțate la situația stabilită în cauză, se evidențiază că termenul prescripției de tragere la răspundere penală pentru Toma A. s-a întrerupt la 22.08.2011, când el a săvârșit o nouă infracțiune, prescripția calculându-se din această data și expirând la 22.08.2016.

Astfel, până la expirarea prescripției prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 30 martie 2016, inculpatul deja a fost condamnat și, respectiv la acel moment, atât instanța de fond, cât și instanța de apel la data de 25.06.2016, când sentința a devenit definitivă, nu avea temei de a aplica prevederile art. 60 alin.(1), (2) Cod penal.

Prin urmare, sunt neîntemeiate motivele invocate în recurs de către inculpat în ceea ce privește expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

În ceea ce privește susținerea recurentului referitor la nemotivarea hotărârii instanței de apel Colegiul reiterează practica CEDO (*cazul Ruiz Torija vs Spania, 09.12.1994*), unde Curtea menționează că instanțele judecătorești naționale trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul articolului 6§1 al Convenției. Totuși, instanțele judecătorești nu sunt obligate să ofere răspuns detaliat la fiecare argument și extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei. Motivele deciziei pot fi, de asemenea, deduse din circumstanțele cauzelor. În alt caz (*Coroi vs R.Moldova, 15.03.2011*), Curtea a specificat că, este adevărat că decizia Curții de Apel a fost foarte succintă și doar a menținut hotărârea primei instanțe. Totuși, având în vedere faptul că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și având în vedere natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, Curtea nu consideră că respingerea recursului fără o motivare detaliată constituie o violare a cerințelor articolului 6 § 1 al Convenției.

Referitor la motivele încălcării prevederilor art.6 CEDO și anume dreptul la un proces echitabil, Colegiul penal consideră că aceste motive, la fel nu și-au găsit confirmarea în instanța de recurs ordinar, acestea fiind invocate

de recurent pur declarativ, deoarece instanța de apel în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cauza penală în privința lui Toma A. a fost judecată cu respectarea dreptului la un proces echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, fiind adoptată o hotărâre legală, motivată și întemeiată.

În consecință, se apreciază că nu există temeii legal pentru admiterea recursului ordinar și, potrivit legii, se impune respingerea recursului declarat de inculpat ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpatul Toma Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016, în cauza penală în privința lui *Toma Alexandru*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 aprilie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Petru Moraru